

[Lilli Gyldenkilde]

Jeg vil gerne sige tak til ministeren, fordi det nu blev klargjort, at der i hvert fald ikke er tale om, at man vil afskaffe de 60 pct. Det, jeg siger tak for, er kun, at det er klargjort, for jeg mener naturligvis, at det ville være fornuftigst og administrativt det letteste at afskaffe de 60 pct. Må jeg tillade mig at sige til arbejdsministeren, at det, at Knud Christensen og Georg Poulsen, og hvem det nu var, har været med til at udregne dette her, ikke overbeviser mig særlig meget om rigtigheden af det, for det er jo ikke dem, der skal leve af denne 60 pct.s regel. De skal såmænd ikke engang kun leve af det, et folketingsmedlem får i løn. Det gør en vis forskel, når man ser på tingene.

Ministeren siger, at det vil koste ca. ½ mia kr. at rette op på dette. Jeg vil gøre opmærksom på, at der er nogle sociale ydelser og sådan noget, som skal modregnes. Jeg kan forstå på ministeren, at det, der nu kommer, er et forslag om, at der skal gives kompensation på en eller anden måde til dem, der er svagest stillet blandt de folk, der får de 60 pct. Så er der altså nogle yderligere udgifter dér, som skal trækkes fra. Apparatet belastes yderligere på bistandskontorerne, hvilket det dårligt tåler i forvejen. Jeg gad derfor nok vide, om ikke det ville være det bedste og det nemmeste administrativt – det er i hvert fald det bedste for efterlønsmodtagerne – at man simpelt hen afskaffede de 60 pct. og lod dem få de 80 pct. i den periode, det handler om.

Der har været nævnt forskellige tal i forlængelse af debatten om, at dette bygger på et forlig, der er indgået. I den forligstekst, som jeg er i besiddelse af, står der, at der er tale om, at man giver 250 mill. kr. til AER. Der har imidlertid været nævnt et tal på 400 mill. kr. heroppe. Jeg ved ikke, hvilket af tallene der er rigtigst. Det kunne være interessant at høre, om der er ændret på forligsteksten siden maj, for det er jo forligsteksten fra maj, der fortæller os noget om de tal. Det vil jeg altså godt spørge ministeren om.

Til sidst vil jeg lige sige til retsforbundets ordfører – som nu vist ikke er her, men det er også henvendt til arbejdsministeren – at jeg mener ikke, arbejdsgivernes bidrag til sociale ordninger er for høje, tværtimod. Jeg mener, de er for lave, og det kan bevises, hvis vi ser på de lande, vi i øvrigt plejer at sammenligne os med. Hvis vi sammenligner tallene for, hvad arbejdsgiverne yder til disse

forskellige sociale ydelser, ser vi, at vi ligger klart i bunden her i Danmark. De lande, vi sammenligner os med, ligger meget højere, når det drejer sig om de beløb, som arbejdsgiverne yder til disse forskellige sociale foranstaltninger.

Det var ikke dér, jeg ville hen. Jeg ville sige noget om den teknologiske udvikling. Når man beregner bidraget på baggrund af antal ansatte, kommer det til at betyde, at der bliver en skæv fordeling. Løntunge virksomheder kommer til at betale forholdsmæssigt mere, de teknologisk udviklede virksomheder kommer til at betale forholdsmæssigt mindre. Det er et problem, fordi de, der i sidste omgang kommer til at betale disse penge, bliver lønmodtagerne, når der ikke sker en omfordeling.

Arne Melchior (CD):

90 pct. af den danske befolkning må være nogle utaknemlige skarn. De påskønner slet ikke, at de er samtidige med hr. Glistrup. Hr. Glistrup har længe fortalt os, at statsministeren, arbejdsministeren, hr. Christophersen, hr. Poul Schlüter og hr. Erhard Jakobsen er uduelige til at lede dette land, men det er jo småting. I dag har vi fået at vide, at også fru Thatcher og Ronald Reagan er uduelige til at regere deres lande. De er lykkeligt uvidende om, at der findes en hr. Glistrup, men også 90 pct. af den danske befolkning finder altså ikke, at universalgeniet tiltaler dem, og det er faktisk ikke til at bære. Jeg spekulerer tit på, hvordan hr. Glistrup har det, for enten må det være vidunderlig dejligt, eller også må det være smadderrædselsfuldt at gå rundt og vide, at man er den eneste i verden, der kan – og så opleve, at verden afviser én.

Jeg vil også gerne gå ind i debatten om, hvad man kan aftale, og hvad man ikke kan aftale, for foruden fru Grethe Fenger Møller, der fik svar af arbejdsministeren, har også ordføreren for retsforbundet, hr. Mølgaard, beskæftiget sig meget med dette. Fru Grethe Fenger Møller sagde, at hun føler det støden- de – formentlig i sin egenskab af medlem af folketinget – at nogen aftaler noget 5 måneder, 2 dage og nogle timer inden dette hellige tidspunkt. Jeg vil gerne spørge, om fru Grethe Fenger Møller også gør dette synspunkt gældende i sin egen gruppe, som i ca. 15 måneder deltog i nogle meget intense forhand-